P. o. rel.
326

S. O. Rel 326
Bohemica

Negedly

Poslednj Saud

složený

od

Wogtěcha Negedlého.

J. Berka sc.

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACEN

P.O. rel. 57ed.

Negedly poslednj ſaud

Titl:

W. Negedly
posledny saud.

Obsah.

Uwedenj 1—68. Anděl wolá k saudu;
[illegible] áwagj z hrobů 68—99. Saudce
[illegible] áže, aby se přjběhy wsseho swě-
[illegible] yly; napřed neprawosti 99—
[illegible] neprawostmi se neypředněgssj
[illegible] wogna 170—285. Domácý
[illegible] řjčinau náboženstwj 285—401.
[illegible] i následky wogny a lichwy,
[illegible] Laupežnjcy newinného lidu, a
[illegible] od wedaucý 490—599. Násyl-
[illegible] ínj newinnosti 599—725. Za
[illegible] neprawosti k saudcy se hrnau
725 [illegible] Nynj přicházegj ctnosti 774—
788. Dobrý král 788—866. Mudrcowé
866—922. Ochráncowé wlasti 922—935.

Obsah.

Laskawj lidé 935—992. Milosrdnj lidé 992—1005. Láska k bližnjmu 1005—1037. Auzkosti nesprawedliwých lidj 1037—1060. Radosti sprawedliwých 1060—1080. Saudce dělj sprawedliwé od nesprawedliwých, připrawuge se k saudu; žaloba člowěka potlačeného 1080—1157. Dobrý člowěk chwálj dobrého krále 1157—1203. Saudce saudj; wolá sprawedliwé do radosti, nesprawedliwé odsuzuge, a do nebes se nawracuge 1203—1256. Odměna a radosti sprawedliwých 1256—1302. Tresty nesprawedliwých 1302—1383. Trest Alexandra Welikého a Cézara 1383—1530. Řeči zástupů nad bezbožnými — posledně chwálj lidé Boha gakožto sprawedliwého saudce.

Stjnowé tmawých hrobů! co mi hlawu
Potwornými strachy pletete?
Kam mne w bauři a hrůze wedete?
Kde gsem? Gaká widjm podjwánj!
W které swěta prostrannosti
Slyssjm křiky, prokljnánj
Gedowaté bezbožnosti?
Kde se rozljhagj radowánj
Nezkalené newinnosti?
Gako diwý stogjm, hledjm, trnu,
Smrtjcý když hromowé hulákagj,
Nebesa se w hrůze otwjragj.
Widjm podoby, za njmi se hrnu, —
Gako blesk, a gako střely,
Dým a pára odletěly.

Stjnowé tmawých hrobů!
Auzkostj proč schnete?
Gako pomatenj běhagjce
Hrůzu w twáři skrýwagjce?
Co se děsýš swěte!
Weda slawné hrdiny
Do strasslivé pustiny?
Pramene žiwota, plodné slunce!
Hwězdy čisté! kam gste se poděly,
Že se wůkol kraginy zatměly?
Země strachy mře, lidé se třesau,
Mračna nebesa zakalugj,
Hromowé skály roztřepugj,
Bleskowé swětu záhubu nesau.
Přirozenost w plamenu stogj,
Hrůza z hrůzy se rogj,
Wichrowé baurj, moře wystupuge,
Hory y doliny pohlcuge.
Lidé diwj wlasy sy trhagj,
W prachu se winauc o pomoc wolagj.

Nikdež pomocy! Hrůza se walj,
Pannám růžowé radosti kalj,
Matkám sladké naděge borj. —
Země se třese! domowé hořj!
Lakomec pokladu rukama lomě
Gesstě hledage w zbořeném domě
Nechce z krásného statku prchnauti.
Země se třese! nechceli zhynauti,
Zlata se milého zpustiti musý.
Země se třese! newěda kam se wrhnauti
Laskawý otec s milostnými syny.
Utjkage se ohljžj; ach! wssudy dusý
Zžjrawý plamen, strasslivé rozwaliny
Wssudy tlamy ohniwé otwjragj,
Lidi y zwjřata polykagj.
Hrůza panuge, smrtedlné auzkosti mučj
Ssediwé starce a starostné matinky,
Strachy mrtwému mládency do náručj
Letj bledé a zděssené djwčinky.
Hrůzau zmateni otcowé,

Hrůzau pitomé děti,
Strachem ſnjženj Bohowé
W prachu ſe wínau co ſněti,
Hrdiny, knjžata, mudrcy, kněžj
W puſtině bez ſebe ležj.
Slunce gaſné
Mračnem haſne,
Hwězdy padagj,
Bleſky ljtagj,
Hromowé haukagj,
Skály ſe trhagj,
Strachy mře ſwět.
Ha, ay! trauby zwuk:
„W z h ů r u, w z h ů r u, h r o b o w é!"
Rozljhá ſe w bauři hromowé.
Nowý ſwět a nowé podjwánj
Očjm diwjcým ſe předſtawugj.
Gako moře diwokého baurj hluk,
Zaufánj a bědowánj,
Weſeloſt a radowánj

Obžiwenj krage naplňugj.
Skály, pustiny se rozwalugj;
Gako wygewenj w kráse nowé
Powstáwagj z hrobů národowé.
Celj dwj wůkol ohljžj se, widj
Wssudy na tisýce krásných lidj,
Kteřj z prachu gako wčely
Diwnau mocý wyletěli;
Oči mau, a s podjwenjm hledj.
Ewropian gak s Mauřenjnem sedj,
S wzésnutau myslj patřj,
Gak se wssickni gako bratřj
Sobě rowni k srdcy winau.
Zlato, sláwa, důstognosti
Gako pára do powětřj hynau.
Nekrygek tu ssarlat zhnilé kosti,
Sláwa gasných očj nezaslepj;
Prawda čistá dým a bludy třepj.
W nahé kráse, w nahé ohawnosti
Swěta hrdé Bohy obrazuge,

Kotry dře, a ctnostné korunuge;
Každé mžiknutj ted diwy twořj,
Lidi křjsý, swěty bořj;
Nebesa se mocně otwjragj,
Strach a hrůza vtjkagj.
Tichý hlásek plyne
Hudby medowé,
Prach se k prachu wine,
Hrůzu tratj hrobowé.
Přirozenost cýtj
Nowé žiwobytj;
Neboť saudce w wěčné kráse
Na oblace zlatém plyne;
Gak gen hlawau pohne, zdá se,
Že swět wssecken hyne.
Pohled geho slunce, oděw záře,
Zžjrawý hrom prawice.
Andělowé magjc twáře
Gako čistá dennice
Rozhlassugj slávu tworce swého

Prozpěwugjc činy geho
Na wětrných křjdlech w powětřj ſe neſau,
Gako hwězdy zemi ſwjtjcý.
Pod nohama ſaudce kráčegjcýho ſe třeſau
Swětowé zwučjcý.
Mrtwého y prachu každá žjla
Trne w přirozenoſti! —
Gako giſkra w shnilé koſti letj ſýla,
Důkaz Božj mocnoſti.
Obloha ſe třeſe, měnj,
Trůn ſe w gegj kráſe ſtawj,
Gehož vſtawičné ſtkwěnj
Oſwěcuge ſwětů temnoſti,
Že ſe diwem lidé prawj
Obrazugj we ſwé twářnoſti.
Nic gim neproſpěgj přetwářenj,
Zlato, trůn a důſtognoſti,
Kráſa, chytroſt, auliſnoſti!
Ač ſwé křiwdy zakrýwagj,
Swětla Božj odkrýwagj

Wssemu swětu neprawosti.
Saudce w kráse andělů swých sedj,
Pod njm rozmanitj národowé stogj,
S naděgj a hrůzau na trůn hledj,
Co se mžikem bude s njmi djti,
Zdali plésat, čili musý trestem mřjti.
Trauba znj. Ha! gako z praudu
Hrnaucý se, gak se wčely rogj,
Pospjchagj k saudu
Wyhlássenj králowé, —
Za njmi se hrnau
Žebrácy a starcowé,
Ženy, y panny růžowé.
Bezbožnjcy strachy trnau,
Neb ge swědomj zlé žere,
Ohniwými hady pere;
Sprawedliwj kráčj směle,
Pročby saudce přjsného se báli?
Gako skály ctnostj pewnj stáli,
Cedili krew pro swau powinnost.

Za to ceſtu růžemi gim ſtele
Gako hwězdy čiſtá newinnoſt.
Trauba zní, a před okem ſe wſſewědaucým
Mžikem obrazugj ſwěta přjběhy!
Saudce w ſláwě wěčné na leſknaucým
Trůně ſedě hledj na běhy
Krwj zakalené neprawoſti,
Rozumu a čiſté ctnoſti. —
Káže, aby před ſwětem ſe obrazyly
Gindy wyhláſſené ohawnoſti.
Tu ſe ze záſtupů wyrazyly
Wztekle wogny we ſwé vkrutnoſti,
Tu ſwé hany znowu prowozugj,
Swými činy ſamy ſebe odſuzugj.
Gako praudowé břehy bořjcý,
Gako hromowé ſkály třepjcý,
Gako wlkowé bogownjcy letj
Zbroceni gſauce krwj nahých žen a dětj.
Oči zžjrawým plamenem ſmrtj,
Ruka z ocele národy drtj.

Z tlamy gako z pekla na trnaucý ſwět
Wyljwagj vkrutnjcy ged.
Hrůza, hrůza, hrůza
Giſkřjcým okem,
Drtjcým krokem
Za njmi táhne.
W krwi ſe plazyt,
Kragin pak zkazyt
Letj wogna a mor.
Zděſſené ženy a mužowé nazý
Gako pitomj puſtinau vtjkagj,
Panny rukáma lomjcý nařjkagj,
W prachu ſe newinná paupata plazý;
Auzkoſtj a ſtrachem gim audowé trnau,
Hrůza ſe zmatená na čele maluge,
Když ſe za njmi zuřiwj katowé hrnau,
Satan newinné duſſinky morduge;
Strachy bez ſebe ohljžj ſe, a widj
Na tiſýce zaufagjcých lidj,
Slyſſj hrčeti potoky krwe newinné,

Rachoty děla peraucýho,
Prasskoty plamene žeraucýho;
Mžikem růžowá kragina pomine,
Gako růžinky, gako mágowé kwjtky
Klesagj newinné panny a autlé djtky,
Mraucý starcowé pobitj ležj.
Za synem matička na smrt běžj,
Wlasy sy trhagjc zaufá.
Ssediwý knjže daufá
Na smilowánj ljtých bogownjků.
Ani sláwa, ani starost bezbožnjků
Zatwrzelých neoblomj!
Což gim do ctnosti a do swědomj?
Wkrutnost a laupež Bůh, y ctnost, y čest
Zamračených ďáblů gest.
Smrt a hrůza děsý wssady,
S křjdel sypá mory, hlady;
Auzkosti a neslýchané muky
Střjlj z gedowaté ruky;
Z diwých očj oheň na zem sslehá.

Weſnice y měſto w popel lehá,
Celá země ſtrachy mře.
Ucho zděſſené ſlyſſj prokljnánj,
Oko wygewené widj
Neljtoſtné mordowánj.
Wrchowé potřjſkaných lidj
(Straſſliwá oběť!) k nebi ſe zpjnagj,
Zmatenj národowé w auzkoſti wolagj:
„Skrýte ſe! ſkrýte ſe lidinky!
Utecte ſe ſwěta růžowé panny!
Utecte poctiwé duſſinky!
Zůřiwcy hrnau ſe na naſſe ſtrany.
Gako baurjcý wichrowé,
Gako třepjcý hromowé
Walj ſe lotři co mor.
Tady zhyneme lidinky
Gako mágowé kwětinky,
Utecme do puſtých hor.
Skrýte ſe, ſkrýte ſe lidinky!
Utecte ſe ſwěta růžowé panny!

Vtecte poctiwé duſſinky!
Zůřiwcy hrnau ſe na naſſe ſtrany!"
Chudincy rukama lomjc zbláznénj ſtrachem
Letj duſýcým prachem
Gak ſmrt mužowé nazý.
Přes hory, leſy a hranice
Letj zděſſené djwčice;
„Pro Boha! vtecte! ſkrýte ſe!" wolagj,
Dřjw než ljté ſaně
Gedowaté zbraně
Vbožátkům w ſrdce wrazý.
Bjdnj! aby nahotu zakryli, ſſatů,
Nad bjdau by ſplakali, ſlzý nemagj.
Bože! kam? kam vtecy?
Wůkol řeka newinné krwe teče,
Hroznau zloſtj břinčj ſmrtjcý meče,
Straſſliwý, třepjcý rachotj hrom!
Sſťaſtnj gſme w rozkoſſi plynuli,
Z růžiček wěnečky winuli
V newinné, weſelé mladoſti.

Kam gste se poděly radosti,
Hudby, tance a milowánj
Když gsme w čistém radowánj
Sladké tráwili žiwobytj?
Ukrutné se walj hromobitj
Hrozná bauře trhá hráz.
Gako prudka řeka plyne:
Tak nám sladké sstěstj hyne,
Strach a auzkost zdrtj nás.
Strassliwé, strassliwé krupobitj,
Ssediwá mračna se na nás hrnau;
Země se třese, trne nebe,
Swěte! plamenem zhladj tebe.
Mrtwý národ peklo w srdcy cýtj,
Když gak sseredný had z pekelného kwjtj
Nepřjtel se zůřiwý laudě
Připomjdá zlaté hory;
Na krále gak na potwory
Na muže gak ljtá saň,
Na ženy zlau ostřj zbraň.

Ach! nic duſſinky zlaté!
Ach! nic pro wſſecky ſwaté
Newěřte geſſtěru!
Když z vſt lige ſladký med,
W ſrdcy wařj ſſkodný ged.
Widjteli, gak ſe měnj had?
S njm ſe walj gako chrt
Straſſliwá, ſſkaredá ſmrt,
Za njm hrne ſe mor a hlad. —
Nowý křik a nowé podjwánj
Sem ſe hrne gako chumelice,
Gako ſaně roſte zmatenice.
Tuk geſt rukau lomenj a bědowánj,
Tuk geſt bauře, zaufánj a prokljnánj.
Mužj gako lwowé ſoptjc pěny,
Starcy ſſediwj a ljté ženy,
Děti, mládency a panny
Sem co čerti letj s každé ſtrany,
Očima ſe zdaleka giž ſmrtj.
Do ſebe ſe wpeřili; tu ſyny ſſkrtj

Dražssj, nežli wssecky statky,
Nelitostně zaufagjcý matky,
Otec kolj dceru milostiwau,
Srdcem kamenným a myslj mstiwau,
Na djtěti milém stoge plésá,
Neznaboh že na smrt klesá.
Krwj potřjsněnj gako sowy
Stogj saused proti sausedowi;
Přjtel přjtele, a bratr bratra bige,
Lidské maso gj, a newinnau krew pige,
Dussi diwočj, a srdce kamenj.
Rozkoš magjc w ljtém saužen j
Kráčegj sy krwj gako po zahradě;
Radostj se třesau slyssjc w radě,
Gakby wyhubili na sta lidj.
Gako diwj cestau posskakugjc,
Dobré dusse k wraždě donucugjc
W lidské podobě gen čerty widj;
Smeyssljj, gakby mohli swěty wyhladiti,
Swému Bohu hrdé duchy pokořiti.

Msta ge řjdj, msta gim hlawy mate,
S mraku twořj traupům modly zlaté,
Wede zaslepence do pustiny;
Tupost zde swé poswěcuge syny
Rozpalugjc wlkům wssecky žjly.
Wljdnost ssložiw každau krupěg sýly
Mládenec y starec wynakládá,
Wraždy hledá, msty a krwe žádá;
Zlostj po celém se těle třese,
Smrt a zradu mezy bratřj nese,
Hany pásse s radostj se djwá,
Když se otec swige na smrt wzýwá;
Když se probodnutá žena wine,
Zlaté nemluwňátko w krwi plyne,
Když mu starcy mluwj do swědomj,
Wlasy sskubagj, a ruce lomj,
W hrozném křiku, w strassném zaufánj
Křičjc o mstu, o smilowánj.
Wida sslechetný muž zmatenice
Nehroze se smrti křičj na dračice:

„Stůgte zaslepency! co se dřete?
Gedowatá tupost wasse hlawy plete!
Tak wám kalj srdce rozčertěné,
W bitwu na miláčky traupy žene.
Zdažby Bůh chtěl, aby pro zatmělá slowa
Kleslo djtě, opusstěná wdowa?
Před matkauby dcera, otec čistý
Před synemby žiwobytjm nebyl gistý?
Zdažby Bůh chtěl, aby krásnau, tichau ženu
Drázdil nerozum co ljtau fenu?
Aby swého muže otráwila,
Bohu z lásky děti vysskrtila?
Pryč mi s očj nerozumu sskodný gede!
Bůh gest láska, Bůh nás k lásce wede,
Rozum čistj, srdce obměkčuge,
Kyselost a bauři vdussuge.
Když se bratr proti bratru rotj,
Bůh ge milostiwý láskau krotj.
Pomstau zastrassuge katy smělé,
Náboženstwjm mjřj nepřátele.

Bůh wás snássj! a wy nerozumné děti
Chtělyby gste msty a hany prowáděti?
Otec laskawý wás wolá k sobě,
A wy dřelyby gste se w té době?
Budte bratřj!" tak muž ctnostný prawil,
Sepiatýma rukama se k způrcům stawil,
Srdce kamennáby prosbau rozdrobil.
Darmo! draky mjrnostj swau rozlobil.
Sliny soptjc na něho se hnali,
Newinného neljtostně roztrhali. —
S wýskánjm a zpěwem k muži běžj,
An tu wygewený na kolenau ležj,
Oči k nebi gako diwý obracuge,
S mečem w ruce bratřj zatracuge;
Wolá k Bohu o mstu na kacýře,
Ohněm starau wjru wywracuge,
Nowým nemotorným bludům učj,
Káže swobodu, a lidi mučj;
Lid gak sýru k bauři popuzuge:
„Bjte! perte! donutte ge k wjře!

Z lásky k Bohu smrtte! sekte na kacýře!"
Lid se wztěká, celj národowé
Pospjchagj do boge co lwowé,
Země hubj, pálj wesnice a města.
Mrtwým lidem naplněná cesta,
Chrámy hořjcý a wywrácené domy,
Zausagjcých křiky gako hromy
Hrůzu swětu vkazugj,
Do nebes až wystupugj!
Powstaň Bože sprawedliwý!
Zastaň mdlých se newiňátek!
Ach! což bude z vbožátek,
Gestli wztekem satan mstiwý
Bude hubit lidi ctné?
Když se na nás zlosyn hrne,
Wssecko wssudy strachy trne,
Kljčj se a zdlauha mře.
Powstaň Bože sprawedliwý!
Pomsti starečků a djtek,
Které gako autlý kwjtek

Střel kat krwe žádostiwý,
By se tobě zaljbil!
Přispěg slabým ku pomocy,
K swému wrhneme se otcy,
Wždyks nám pomoc přisljbil! —
Za baufj se bauře walj,
Lidem čisté sstěstj gedem kalj,
Hlad a dussýcý mor w zemi hltagj,
S gedowatých křjdel smrt a hrůzu sypagj.
Kam gen oko hledj, wssudy widj
Hynaut na tisýce dobrých lidj!
Tu gest křiku, naříkánj,
Po vlicých lidé nazý
Gako stjnowé se plazý.
Hlawa s njmi kolem gde;
Každá w těle trne žjla,
Gak kwět wadne garnj sýla,
Rozum wyhasněný mře.
Oheň gedowatý tělem třese,
Oči gisskřj, prahnau vsta,

Slabá noha ſotwa tělo neſe,
Po vlicých vmjragj zhuſta.
Hrozné wſſudy ſtogj puſtiny,
Vmrdlými ſtraſſj kraginy.
Knjžata ſe w pauſſtě zakrýwagj,
Před zlau ſmrtj panny vtjkagj,
Matky chrániti chtj djtek.
Darmo! gako garnj kwjtek
W rukau dobré matinky,
Wadnau zlaté duſſinky!
Knjžata y panny gedowatinau
Na pauſſti y w měſtě zahynau;
Záhubný mor hlad zlý ſtjhá,
Gako zrádce na lid čjhá,
Těla ſuſſj, bělj twáře.
Lidé w nedužiwé páře
Gako opilj ſe motagj,
Ruce k nebi zpjnagjce
Boha ku pomocy wolagjce
Miloſrdně hledj

Na ſwé zlaté dětičky.
Ach! gak hladem cedj
Newiňátka ſlzyčky,
Gak ſe k otcům přiwinugj!
O chléb, o chléb pokřikugj.
Srdce puká dobré matince;
Krwj rádaby ſwé hubince
Pomohla a ſrdce rozdělila,
Kdyby bauřjcý hlad vtiſſila.
Hledá pomocy, — ach! dobrých lidj
W celé zemi nevwidj,
Aby nad bjdau ſe vſtrnuli,
Naplněnau ſeypkau hnuli.
Darmo wſjdnj lidé proſý,
Darmo matky ſlzy roſý:
„Vſtrňte ſe zlaté duſſinky!
Nenechte nás zahynauti!
Patřte! ſtarcy ſſediwj a dětinky
Muſý hladem ſchnauti.
Hle! gak trhagj ſy wlaſy,

Gak se kljčj bolestj a hynau!
Slyſſte zaufánliwé hlasy!
Wstrňte se, syce wassj winau
Vbožátka zhynau!"
Dusse zplesniwělé hledj na to,
Směgj se a prawj: „Nynj zlato
Krásné sobě wyděláme,
Hadrům hodně wyprásskáme,
Třebas gako mauchy scepeněli,
Pokladů tjm wjce bychom měli!"
Dusse zatwrzelé!
Ha! což strachy netrnete,
Když lid lichwau na smrt dřete?
Když hlad cestu těly stele,
Když k wám vbožátka wolagj,
Ruce hladem kausagj?
Dusse z twrdé sskály!
Patřte! gak se hroby otwjragj,
Na tisýce lidu polykagj —
Srdce z twrdé sskály!

Patřte! wassj winau s hor
Letj na swět hlad a mor.
Což wás neoblomj
Ani starcy klesagjcý,
Ani matky zaufagjcý?
Ani na swědomj
Autlé djtky newrazý?
Skály! Bůh wás rozrazý!
Giž se bljžj — střňte!
We swé hrůze střjlj hromy,
Zdrtj wás a wasse domy.
H r ů z o ! m s t o s e s h r ň t e !
Lidé diwj wolagj,
Nad pokutau plésagj.
Gak blesk widěnj se w páru tratj.
Nowé obrazý se podjwánj!
Gasné slunce tichau zemi zlatj,
Wzbuzuge lid k radowánj;
Pole aurodná a hlučné háge
W kráse růžowého máge

Diwy Božj wyprawugj.
Ptácy krásně prozpěwugj;
Milostiwé pjsničky
Laudj k sobě lidičky.
Newinný lid do hágku se žene;
Čelo, oči gasné gewj
Srdce spokogené,
Dusse nezrussené,
Co gest starost, newj.
Gako gasné tiché nebe
Dobré dusse blažj sebe.
Newinnému mladjkowi
Djwka klesá do náručj.
Nekrásý gj zlaté kowy,
Newede gj miláčkowi
Zysk a podwod do náručj;
Přirozenost pannu ozdobuge,
Srdce tiché rozpaluge,
Dussi sladké lásce wčj;
Sebau ssťastnj požjwagj

Milostných dnů bez starosti
Gako djtky rozmlauwagj
We swé zlaté newinnosti,
Co gim ležj na srdečku,
Že se budau wěčně milowati,
Gako ptáčkowé se radowati
Skákagjcý po stromečku.
S synem, se swým drahým klénotem,
Otec howořj a plésá,
Miláčkowi k srdcy klesá
Wyprawuge, žeby wlastnjm žiwotem
Naděgi swau wyswobodil,
S radostj se do hlubiny shodil.
S potěssenjm na swůg obraz hledj,
Ruce k nebi spjná, slzy cedj
Bohu děkuge, že syna laskawého
Spatřj brzy blaženého.
Nagednau se hluky rozmáhagj,
Kati drawj s lodj wybjhagj,
Na lidi gak na zwjřata

Honbu držjc kradau mládence y panny,
Starce drau a prowozugj hany.
Darmo poděssená matka kata
W prachu klečjc prosý: by gj s synem
Nerozdělil; darmo letj do náručj
Autlé djtky křičjc: „Synem, synem."
Chraňte djtek dobré matinky!
Lotři nepohnutj matky mučj,
Trhagj gim dětinky.
Ani wěk a slzynky,
Ani krása wlků neoblomj;
Zaufánj gim na swědomj
Ocelowé newrazý.
Tak zysk lidská srdce gedem
Ukrutnosti nakazý.
S weyskánjm a zpěwy newiňátka
Do otroctwj wlekauc křičj k bratřjm: „Wedem
Poklady a mladé zbožj!"
Pro milosrdenstwj Božj!
Katowé, což nechýtjte w sobě

Ani člowěčenskwj krůpěge,
Widauc w zaufánj a w mdlobě
Staréčky a matky pro swé naděge,
Pro swau rozkoš w bjdné starosti?
Ay! což w nezkalené mladosti
Newiňátka zawinily,
Aby gste gim w čisté radosti
Ged a hořkost lili?
Proč gste s dětmi matky
Dražssj, nežli wssecky statky,
Ukrutnjcy rozdělili?
Ha! což newidjte starců zaufagjcých,
Meče w sebe bodagjcých?
Což wáš hrůza nerozdrtj,
Když se lidé s potěssenjm smrtj,
Strachuge se karabáče
Mladjk w moře skáče?
Strňte nepohnuté skály!
Že gste lidem po žiwotě stáli,
Gako howada a mrzké zbožj

Prodáwali obraz Božj,
Wěčná hanba waſſe gména zkalj;
Sprawedliwý ſaudce na wás ſwalj
Hromy ſmrtjcý,
Slyše hlaſy proſýcý:
Sprawedliwý Bože! chraň ſwých djtek,
Nedey ſlabým kleſnauti!
Mámeli gak garnj kwjtek
Vkrutnoſtj zwadnauti?
Lidé gako mrchy otročiti,
Pro katy ſe na ſmrt vmořiti?
Na nás gako lwowé wybjhagj,
Kradau djtky s náručj;
Matky tiché roztrhagj,
Starce ſlabé vmučj.
Což gſme vbožátka zawinili,
By nás lotři neljtoſtně bili?
Powſtaň w hrůze Bože ſprawedliwý!
Zaſtaň lidu tichého!
Djtky, otče miloſtiwý!

Wykrhni s gha hrozného!
Powſtaň w hrůze ſaudce ſprawedliwý,
Roztřep hromem národ zlý a diwý!—
Wtom ſe tratj hrozné podjwánj,
Lidu zauſánj a bědowánj.
Za njmi ſe s twářj rozčertěnau
Nowj vkrutnjcy ženau.
Newinnoſt gak plachá ſrnka běžj,
Kleſá, před tyranem w prachu ležj.
Trpké ſlzy, hořké wzdychánj,
Pohled kráſau kwetaucý,
Twáři w ſlzých plynaucý,
Oči k nebi obrácené,
Ruce křjžem přeložené
Proſý o ſmilowánj.
Naſtogte! nic ragſká kráſa
Do ljtého ſrdce mluwjcý,
Ani twáři zabělené,
Ani pohled proſýcý.
Oko mraky zakalené

Gindy slunce gistřjcý
Newinnosti neprospěge.
Tyran železo a skála
Kráse se gak satan směge;
Milostiwau newinnostj
Hasý oheň, s posměchem a zůřiwostj
Zohyzduge korunu krásných ctnostj.
K pomstě! k pomstě! strassné nebe
Ozbrog hromy horaucý!
Newinnost mdlá wolá k tobě
Gak čerw w prachu zausá sobě
Před tyranem trnaucý.
K pomstě! k pomstě! strassné nebe
Ozbrog hromy horaucý.
Matka bědugjcý
Widauc dceru zausagjcý
Trhá sobě hlawu,
Otec zlosti skrýti nenj wstawu;
Oči geho gistřj, pohled bledne,
Ruce trnau, nohy poskakugj,

Mračna w zakaleném
Obličegi wyſtupugj.
Smrt a hrůzu oznamugj;
Pyſky kauſſe, pod ſebe gen hledj.
Gako ſtěna o ſamotě ſedj,
Pomſtu ſtraſſnau přemyſſluge,
Směloſtj ſe ozbroguge.
K němu dcera neymilegſſj
Trnauc, proſtowlaſá, bledá
Gako wygewená běžj.
Gako ſrna neyplachegſſj
Hrůzau třeſaucy ſe w prachu ležj.
Strach gj oddechnauti nedá
Skreyſſe v tatjnka hledá.
Ruce lomjc ſpjná do nebe,
Slzýc wzdychá otče v tebe:
„Kam ſe wrhnu? kdo mně přiſpěge?
Před wztekloſtj ſlabé ochránj?
Kde gſy otče? kdes má naděge?
Ach! kde nagdu zaſtánj?

Před očima twýma
Milau dceru gjmá,
W twé swaté přjtomnosti
Teyrá newinnosti.
Pro Boha! slyš swé milé djtě
Otče roztomilý!
Widjssli gak strogj sýtě
Tělem, dussj zhnilý?
Nad twau krwj, nad twau ctnostj
Pocyť w srdcy smilowánj!
Rozhorlenau zmužilostj
Zbaw mne ljtých sužowánj!
Tyran gako lew se hrne,
Dcera ostrassená trne;
Widjssli gak rozčertěný chrt
Strogj dceři twé a ctnosti smrt?"
Otec gak hrom bauře zaufá,
Ruku spěssně natahuge,
Láska opět srdce rozmrazuge,
Stogj, slzý, wzdychá, daufá.

„Ach! což djtě nenj pomocy?"
„Žádné otče nenj pomocy!"
„Zde máš djtě pomoc giſtau!"
Otec probodl dceru čiſtau.
Nynj gak hrom, gako wicher ſwjragjcý
Trhá ſebau ſtarec zauſagjcý;
Gako pomámený polem běhá,
Straſſně křiče do powětřj ſſlehá:
Ha! což nenj hromu
Nebe! žádného,
By gſy bezbožnjka
Střelo ljtého?
Nenj leſů, hory,
Wody, puſtiny,
By ho za lotrowſtwj
Shltly hlubiny?
Ha! což nenj hromu
Nebe! žádného,
By gſy ukrutnjka
Střelo ljtého?

Spjſſli ſprawedliwé nebe?
Čili nenj Boha ſwatého,
Na oltář že ſázý ſebe
Wlka gedem dutého?
Kde gſy mſtiteli, kdes? Proč twými hromy
Nebořj ſe ljtých katů domy?
Proč zem černá tlamy neotwjrá,
Peklo ďábla nepožžjrá?
Proč ctnoſt potlačena,
Wzteklоſt wywýſſena
Do chrámu má býti?
Starec ſpiatý řetězy
K wůli hanebnému wjtězy
Má ſwé čelo mjſto wěnce
Potupau a hanbau krýti?
Na panny a na mládence
Chlap gak na zwěř honbu mjti?
Kde gſy mſtiteli, kdes?
Potlačené ctnoſti
Na zlé ukrutnoſti

Zwau tě! mſtiteli, kdes?
Powſtaň rozſtaupená země!
Zahlaď gedowaté plémě!
Hrome ſmrtj hrozýcý,
Setři hlůzu zůřjcý!
Kde gſy mſtiteli, kdes?
Potlačené ctnoſti
Na zlé vkrutnoſti
Zwau tě! mſtiteli, kdes?
Křik ſe zmáhá, přjběhy ſe walj
K ſaudu weſſkerého ſwěta.
Gako mžiky vtjkagj léta,
Obloha ſe činů množſtwjm kalj.
Roztřepená králowſtwj a národowé
Zaufagjcý, rozkacenj hrdinowé,
Smějjcý ſe vkrutnjcy
W ſápánj ſe obrazugj.
Neljtoſtnj bezbožnjcy
Národ gak ſnět rozſſlapugj,
Ruſſj práwa, hyzdj mrawy,

Gedem mrzké neprawoſti
Nakwaſſugj wſſecky ſtawy,
Sgaſnau twářj rozhlaſſugj:
Tak mdlým matkám milé ſyny
Z wſſetečnoſti vſſkrtili,
Djtkám otce roztřepili,
Gak co růže kráſné panny
Mocý donutili,
Že y s njmi hany
Prowodily.
Gako ljtj ſynowé ſe hrnau,
Až gim žlučj wſſecky audy trnau,
Na ſwé otce zpurně dorážegj,
By ge we ſwé zloſti ſtřeli;
Zaſlepency ſobě newážegj
We ſwém rozkaceném wzteku
Sſedin, trnaucýho wěku,
Láſky, kterau péči měli
O geſſtěry, když ge bjdy třely,
Když gim w gedowaté nemocy

Rodičowé pospjchali k pomocy.
S giné strany zatwrzelé matky
Gako sané pro hynaucý statky
Na swé děti gako na zwěř nesau meče,
Weyskagj, že z boků krew gim teče.
Gako mrawencowé swěta wsseho
Národowé w rozkossjch se plazý,
Krásu wěku blaženého
Nerozumem kazý.
Gako chumelice w praudu
Pospjchagj k saudu
Wssecky hany, wssecky neprawosti.
We swé ceně, we swé ohyzdnosti
Před saudce se swého stawj:
Takowj gsme byli! prawj.
Saudce hrozý sprawedliwý;
Gako hrom trest wrazyl na ně žiwý.
Prchly s twářj poděssenau neprawosti.
Saudce milostiwým okem kyne;
Tu se ze zástupů wine

Kráſa zlaté newinnoſti,
Tu ſe wſſecky dobré činy obrazugj,
Gako labuť čiſté ctnoſti
Gaſným pohledem ſe rozwinugj,
Na ſwé ſkutky ſwědky laſkawoſti
Nezruſſené vkazugj.
Dobřj králowé a hrdinowé
Miloſtiwj, hrdj ſwobodnjcy,
Ponjženj ſlužebnjcy,
Boháči a žebráčkowé
Směle před ſaudce ſe ſtawj:
Takowj gſme byli! prawj.
Oſyřelá kragina ſe vkazuge,
Hrůzu ſwětu předſtawuge;
Diwé krage, kde gen trnj,
Bodláčj a chraſtj země neſe,
Kde lid pracuge, až mu ruce brnj,
Před tyrany gako oſyka ſe třeſe,
Žiwotem a gměnjm nenj giſtý;
Kde mu drawý rytjř pramen čiſtý

Kalj lige žluč a hořkoſti
W neymilegſſj radoſti.
Tam ſe bauře wztěká! nenj řádu,
Newázaná holota
Newážjc ſy žiwota
Swého ſſtěſtj hledá w cyzým pádu.
Tam ſe bratřj dáwj gako ſaně,
Sauſedowé na ſe oſtřj zbraně,
Kdo geſt s koho neljtoſtně morduge,
Weſnice a měſta drancuge.
Nazý lidé hrůzau wyděſſenj
Utjkagj do puſtiny,
Mužowé a ſtarcy krwj potřjſněnj
Widauc vmjrati milé ſyny
Zaufagjc a trhagjce wlaſy plačj.
Hrůza černá ſmrtjc w zemi kráčj,
Na lidi ged z tlamy wyhazuge.
Nagednau ſe nebe wygaſňuge —
Král gak anděl miloſtiwý
Poſpjchá ſwým bratřjm ku pomocy;

Gako obr táhne w hrubé nocy,
Krotj wztek a rozbrog mſtiwý
Okowaný wede.
Puſtinami gede,
Miloſtně ſe vſmjwá,
Země leklá okřjwá.
Pokog ſwatý zahoguge rány;
Auroda ſwé otwjragjc brány,
Rág a hognoſt wyljwá.
Tu ſe hory doly vſmjwagj,
Miloſtnými ſſaty odjwagj;
Tu lid radoſtj ſy poſkakuge,
Karla ſwého otce korunuge,
Který wognu, hlad a zpauru pudj,
Mrtwý národ do žiwota budj,
Za ſwé děti žiwobytj ſázý,
W neſſtěſtj geſt giſtau hrázý,
W ſſtěſtj hwězda ſwjtjcý
K prawé blaženoſti řjdjcý.
Země kwetaucý a ſſťaſtný národ Boha

Prosý: aby Karel wěčně panowal,
Sstěstj sladké w Čechách vkowal.
S gasnau twářj mládency a panny
Prozpěwugj s každé strany:

Přigmi otče od nás garnj kwjtky!
Přigmi srdce newinné!
Pro tebeby wděčné djtky,
Tebau ssťastné gediné,
Žiwobytj daly;
Swé se chopjc zbraně
Skrze draky, saně,
Skrze peklo hnaly.
Přigmi otče od nás garnj kwjtky,
Obraz swaté tichosti!
Tebau, milý králi! djtky
Požjwagj swornosti.
Wogna ljtá z krage
Lidu newyplassj;
Mor s nj přebýwage
Wlasti nezastrassj.

Přigmi otče od nás garnj kwjtky!
Které národ wěnuge,
Že král gako otec djtky
Národ ssťastný miluge,
Že mu cestu klestj
K lahodnému sstěstj,
Weda pokog swatý
Rozsýwá wěk zlatý.
Takto wděčných lidj hlasy pěly.
Gako wjtr obrazowé odletěli. —
Gako w hrozném hromobitj
Slunce mračnem ssustjcým se dere,
Wjtěz tmy a hrůzy pere,
Lige w twory nowé žiwobytj:
Takto stálj mudrcowé
S hlaupostj a bludy potýkagj,
Cestau maudrost rozsýwagj.
Darmo zaslepenj ochráncowé
Gedowaté tuposti
Mocý wssj se opjragj

Wygasněné maudrosti;
Gako bogownjcy cestau těsnau
Kráčj proti bludu směle
Prawj lidu včitelé.
Dřjwe hory, doly klesnau,
Nežby kati mužů zastrassili,
Byť ge na smrt bili.
Za swé bratřj sebe obětugj,
Autlým djtkám rozum wygasňugj,
Swým y žiwobytjm k sstěstj
Prawému gim cestu klestj,
Rozsýwagjc kwjtj po sylnicy;
Boha prawého lid včj znáti,
Který nehledá cti w zmatenicy,
Ani nechce gak wlk lidu žráti;
Ale otec milostiwý
Láskau krotj národ mstiwý,
K lásce wede lid.
Včenjm se horssj milostiwým
Pohan zůřiwý y zlostný žid;

Gako ljtý wyſkakuge
Wztěká ſe, a ſrdcem mſtiwým
Na ſmrt odſuzuge
Prawdy laſkawého ctitele.
S gaſnau twářj wyſtupuge
Nehledage přjtele
Swědomjm ſwým giſtý
Prawdy ctitel čiſtý.
Saudcům giſkřj oči zloſtj,
Ruce gim ſe třeſau;
Widjk, gakau laſkawoſtj
Swého včitele neſau
W ſrdcých wděčných včedlnjcy.
Bludem ſpitj vkrutnjcy
Ortel wyřkli. Giž ged neſau
Zamračency, widauc muže ſtálého,
S gakau laſkawoſtj na ſwé katy hledj,
Pige ſmrt ſwau, z oka ſkalného
Prwnj ſlzu ſwaté autrpnoſti cedj,
Mudrc kleſá; mage ducha wypuſtiti

Přátele ſwé včj, že ſe shledagj
W kráſe nebeſkého krage,
Kdežto ctnoſt a maudroſt zrage,
Bludy mocy nemagj.
Aby chtěly maudroſt wyhubiti,
Gegj kněžj vſmrtiti.
Gaſnj mudrcowé odcházegj. —
Za njmi gdau wlaſti ſwatj ſynowé,
Zmužiloſtj ozbrogenj gako obrowé.
Na ſmrt letj; widauc neſſtěſtj ſe ſmějj.
Když lid, ſtarcowé y mužowé
W protiwenſtwj wězýc plačj,
Za ſwé bratřj do hlubiny ſkáčj.
Ginj wywolugj kruhy,
Aby za ſwé otce zaplatili dluhy;
Ginj ač gim ſtrachem audy trnau,
Láſkau hnanj do ohně ſe hrnau,
Aby w wlaſti vtwrdili řád,
Snáſſegj y mor y pád. —
Nowé podjwánj w této době

Wine každé dobré ſrdce k ſobě.
Hrůza lidu na poprawu kauká
Muže laſkawého,
Který za přjtele ſwého
Obětowaw ſebe na leſſenj ſlogj.
Národ w rozſudku ſe dwogj.
Tenko na tyrana brauká,
Člowěka že newinného
Na ſmrt odſaudil; zas giný dorážj
Na přjtele newěrného,
Který ſlibu ſwatého ſy newážj,
By ſe ſmrti wyhnul, muže ctného
Wehnal tyranowi do klepet,
Sám pak zrádce plný auliſnoſti
Hledá na puſtině bezpečnoſti.
Nenj muže, byť měl ſrdce gako led,
Aby ſlzy ſwaté autrpnoſti
Newycedil nad přjtelem wěrným.
Satan ſrdcem zůřiwým a černým
Poneyprw dnes ſtrachy trne,

Když se hrůza katů hrne,
Když se bljžj hodina,
Že má swatý hrdina
Obětj swé lásky býti,
Za zrádného necně mřjti.
Giž se kasá pochop zamračený,
Giž má padnauti meč naměřený,
Tu se ssumot kolem rozljhá,
Hlůza sem tam nabjhá,
Křičj, pláče. Neboť přjtel letj,
Gak se wytrhl z náručj swých dětj
Celý vpachtěný na lessenj.
Wida meč a přjtele se leká,
Trne, gako mrtwý kleká,
Prosý: „Odpusstěnj! odpusstěnj!
Že gsem přjčinau twé auzkosti!“
Nowý bog se obnowuge,
Každý za přjtele sebe poswěcuge,
W smrti hledá milosti.
Láska swatá skály oblomuge,

Z očj nepohnutých ſlzy wyluzuge,
Ba y tyran hnutý wzýwá,
Pauta wěžňům rozrážuge,
Když lid rozhorlený zpjwá:

Tryumf tobě krásná ctnoſti!
Žes ſſla ceſtau těſnau,
Ljtých katů kleſnau
Jedowaté kyſeloſti!

Jako hwězdy láſka ſwatá
Bude wěčně ſtáti,
Za odměnu zráti
Milým bratřjm ſláwa zlatá.

Tryumf tobě krásná ctnoſti!
Žes ſſla ceſtau těſnau,
Ljtých katů kleſnau
Jedowaté kyſeloſti!

Záſtupy ſe množj, gako wčely
Krásné ctnoſti wyletěly,

Které w swaté autrpnosti
Zastaly se newinnosti,
Na swé protiwenstwj nedbagjce,
Z klepet hrdé neprawosti
Děti wyděssené wytrhnuly,
Pot a slzy s twářj stjragjce
Krásné srdce bližnjm rozwinuly,
Pudjc zármutek y srdce kogjc
Milostiwau naděgj, a rány hogjc
Zastaralé wliky okem swaté wljdnosti
W dusse otrápené září krásné radosti.
Gak stjn podoba se bljžj.
W žilách wahawau krew léta
Ssediwému starcy kljžj.
„Nynj bude semnau weta!"
Wzdychá, nemocý se třese,
Berlička ho k hrobu nese,
Saužj nahota a mořj hlad.
Oko wpadlé, twáře bledá
Na zemi giž nebe hledá;

Lůžko ſe dřewa a kamene
Tlačj ſpráchniwělé koſti.
Která dobrá duſſe hlad,
Žjžen Lazarowi zažene,
Obložj mu zkrwácené koſti,
Zhogj tělo odřené?
Gako anděl děwčinka
Srdcem čiſtým, twářj newinnau
Pokrm ſtarauſſkowi neſe,
Hledá bylin w ſſjrém leſe,
Hogj rány dobrá duſſinka,
Podporau geſt gedinau
Vbohého ſtarečka
Miloſtiwá djwečka.
Djky tobě
Dobrotiwý anděli!
Smrt ſe bljžila,
Audy kljžila,
Oči ſe mu zatměly,
Starce mořil hlad.

Přisslas gako anděl s nebe,
Starec z bjdy wytrhl sebe,
Se srdce mu kámen spad.
Gako pára mjgj obrazowé,
Každé okamženj twořj diwy nowé.
Gako z bauřjcýho praudu
Hrnaucý se národowé pospjchagj.
Gako hromobitjm končiny se rozljhagj,
Gako diwoké moře bauře hučj.
Konec bauři! trauba wolá k saudu.
Bezbožnjcy strachy vmjragj.
Neprawosti ohniwé ge mučj.
Kam gen hledj, s hrůzau widj
Nesčjslné množstwj potlačených lidj.
Widj s poděssenjm wlastnj ohawnosti,
Očima gak giskřjc w hrozné zlosti
Gako sstjrowé na ně doléhagj,
Na srdcy gim žerau, muky otwjragj.
Slyssj hlasy starců zaufagjcých,
Kletby matek sebe mordugjcých,

Gako čertwowé se swjgegjcý trnau,
Když se tresty wsseho swěta hrnau,
Točj očima a sskřipj zuby,
Když se wssudy otwjragj huby,
Aby proti hanebnjkům swědčily,
Wyhlássené bohy mžikem zmařily.
Sprawedliwým gako gasná záře
Stkwj se milostiwá twáře,
Okem smělým do zástupů hledj,
Widj lásku swatau, widj krásné ctnosti,
K njm se winau gako labuť newinnosti:
„Otče! dobrodinče!" sladce wolagj,
Milé hagitele wraucně ljbagj.
Srdce plésá, oko sladké slzy cedj,
Na swé sstastné miláčky že hledj,
S njmi w čistém radowánj plynau,
Že gim wěčné weselosti kynau.
Dobrý král a žebrák ctnostný
Gako bratřj tisknau k srdcy sebe,
Wždyť gim chystá sprawedliwé nebe

Wěčnau korunu za milostné ctnosti.
W swětě potupené newinnosti
W nowé kráse z prachu powstáwagj,
Mocý Božj okřjwagj,
Gako hwězdy krásau swjtj,
Rozkoš čistau w srdcých cýtj.
Trauba znj, a přirozenost slawj
Sláwu saudce milostného.
Lid se swěta wesskerého
We dwě řady k saudu stawj.
Sladká hudba prozpěwuge,
Když se saudce sprawedliwý
K saudu připrawuge.
Twářj hledj gako slunce gasnau,
Hwězdy, měsýc před njm hasnau;
Okem hrozý, bezbožnjcy trnau,
Wrchowé se do propasti hrnau;
Milostiwým okem kyne,
W rozkossi swět sprawedliwý plyne.
Nynj okem wssewědaucým

Přehljdl ſwětů národy.
Saudj. Před leſknaucým
Trůnem mnohotwářné podoby
Gako mračna proletugj,
Ze záſtupů wyſtupugj
Žalobnjcy zkrwácenj,
Před ſaudce ſe ſtawj
Žaloſtiwě prawj:
„Kde gſte vkrutnjcy rozkacenj!
Co gſte gako mauchy lidi bili,
Obraz Božj zohawili?
Kde gſte ſlawnj hrdinowé,
Co gſte po hromowé
Ceſtě kráčegjce země hubili?
W auzkoſtech a mordowánj
Hledagjce radowánj,
Slávu wěčnau w puchu ſlawili?“
Měſta rozbořená,
Těla zohawená,
Čiſté krwe potoky

Sewj ljté aútoky
Na lid, obraz Božj.
Wy gste kradli zbožj,
Zahrady a krásné statky
W pausstě přetwořili;
Zaufagjcý matky
Na smrt zohawili!
Wy gste bez přjčiny
Nad swět dražssj syny
Satanowé! wsskrtili,
Wámi hynul krásný swět.
Na wás ruce spjnagjcý,
Národowé zaufagjcý,
Na wás panna zohawená,
W krwi walgjcý se kmet;
Na wás Božj práwa porussená
K nebi o mstu wolagj:
„Trestey saudce!" wzdychagj.
Sem pod hanebný a pyssný kate!
Co gsy w zlosti gedowaté

Newinnoſti ſwaté dřel,
W hodowánj rozkoš měl!
Kam twá ſláwa, kam ſe kráſa děla?
S tělem w hrobě zpráchniwěla,
Přátelé tě opuſtili,
Co tě Bohem prohláſyli,
Gediné twé neprawoſti
Stogj s tebau we ſwé ohawnoſti!
Na ſwětlo pod lotře mſtiwý!
Saudce wolá k ſaudu ſprawedliwý!"
Utrápený člowěk prawil.
Tu ſe hrdý zloſyn ſtawil,
Ač ſwých činů w ſaukromj ſe lekal,
W něm ſe každá ſtrachem třáſla žjla,
Předc ſe ſtawil hrdina a wztěkal,
Kdyby geho wztek a přeſſlá ſýla
Mohly wnitřnj plamen vduſyti,
Wzhledem žalobnjka roztřepiti.
Wſſak ho ſaudce gako hromem ſrazyl.
Tu ſe ſwjgel, tu ſe plazyl,

Na prach rozdrcený poznal Boha;
Tu ho neprawoſti pohltily,
Hanebnjku peklo přiſtrogily.
Nynj powſtal řečnjk miloſtiwý
Z kráſy lidu weſelého:
„Odměň, zwolal, ſaudce ſprawedliwý!
Ctnoſti muže laſkawého,
Který s ſebe hrdoſt ſložil,
Sſtěſtj na zemi ſladké množil.
Kdo ſe může gemu wyrownati,
Který zkrwácený hrdina?
Geho muſý milowati
Co rág kwetaucý njm dědina.
Láſka ſwatá wedla poručnjka
Skrze bauře, ſkrze hromobitj,
Na něg nezdárného bezbožnjka
Gedowatá ruka krupobitj
Gako z horaucýho pekla lila,
Pramen miloſtného žiwobytj
Gedem zakalila.

Kam gen hleděl, widěl nepřátele.
Různicý a ohněm kráčege ſměle,
Wodil k ſſtěſtj lahodnému
Zaſlepenau hlůzu.
Zahnaw z wlaſti hrůzu,
Zplaſſiw tupoſt gedowatau,
Přiwedl k lidu wzbuzenému
Maudroſt blažjcý a láſku ſwatau.
Zdrtiw nerozumné muky
Podal protiwnjku ruky
Jako otec háge ſſkůdce ſwého.
Y gá muže miloſtného
Chtěl gſem s způrcy zkazyti.
Za to moha do mne mečem wrazyti
Nepřjteli wytrhnul mne z ruky,
Zmařil neſſlechetných katů muky,
Rány wázal, ſrdce hogil
Swatau laſkawoſtj;
Swému zrádcy hody ſtrogil
Jako otec s ochotnoſtj.

Gako bratr bratra milowal,
Swau mne ctnoſtj k ctnoſti wzbuzowal."
Takto mluwil; po něm ginj wſtali,
Milých dobrodinců požehnali.
Saudce ſaudj, — ſtal ſe ſaud.
Gaſným okem wolá k ſobě ſprawedliwé;
„Poďte duſſe miloſtiwé!
Poďte miláčkowé do radoſti!
Wy gſte w bauři, w protiwenſtwj
Zachowali newinnoſti,
Wy gſte kráſa člowěčenſtwj!
Prawj ſwěta hrdinowé!
Po rozumu gdauce bogowali
S ſkodliwými mraky,
Maudroſtj ſwau čiſtjwali
Nerozumným tupé zraky,
S twářj ſlzy vtjrali
Newinnoſti potlačené,
Krotjc zaufánj a bědowánj;
Wy gſte ſegjc radowánj

W srdce hořem zachwácené
Milé bratřj blažili,
Lidj wjc než zlata, wjc než slávy
Gako pára mraucý, wážili;
Sstěstj gegich vpewnili, práwy,
Za ně žiwoty swé wsadili.
Za to, že gste podlé Boha žiwi gsauce
Snesli pro ctnost milé obtjžnosti,
Poďte miláčkowé mogi do radosti!
Wás pak, (gak hrom milostného saudce
Zawzněl hlas, a obličeg se zkalil,
Saud a trest se na bezbožné walil,)
Dusse diwoké a zatwrzelé!
Co gste řádů Božjch nepřátelé
K zkáze bratřjm žiwi byli,
Wasse činy k trestu odsaudily!
Zdali rozum, zdali maudrost dosti
Gasně w temnostech wám neswjtily?
Swědomj a náboženstwj nemluwily,
By gste netrýznjce newinnosti

Řádně žiwot wedli?
A předc wámi zbledly
Potlačené ctnosti,
Mřeli národowé,
Gako prawdy gste se wyhrnuli,
Aby wámi wssecko sstěstj,
Wssecky řády zahynuly.
Smjchy weyskagjce nad bolestj,
Bratra swého radosti gste bořili,
Gim pak mjsto nebe peklo twořili.
Za to na swé činy, Božj odpůrcowé!
Patřte, a se s njmi těsste!" Saudce prawj.
Tu ho Božj andělowé,
Tu ho odsauzenj zástupowé,
Zlj y dobřj zpěwem slawj,
Když se k nebi nawracuge,
Trestá zlé a dobré odplacuge,
Přepodiwné hnutj
W srdcých diwy kutj.
Gako slunce stkwj se newinnosti,

Krásné, nezkalené ctnosti
Mladnaucýho žiwobytj
Stálost, krásu, sladkost cýtj.

Ctnosti wěčná radost kyne
Anděl panně wěnce wine,
Co se myslj nezhroženau
Prokázala čistau ženau.

W rági nenj k obáwánj
Žádné ljté vkrutnosti.
W pekle wězý bezbožnosti
Odsauzené k běďowánj.

Ctnosti wěčná radost kyne,
Anděl panně wěnce wine,
Co se myslj nezhroženau
Prokázala čistau ženau.

Takto libě hlasy zněly.
Djtky k matce přiletěly:
„Dobrá máti! co to s námi,

Že ſe hladem nemořjme,
Hořkých ſlzý necedjme?
Radoſtj že lidé pléſagj?
Zdali otce laſkawého
W proſtřed ráge růžowého
Zlatá máti! vwidjme?
Gaké wěcy wůkol nás ſe točj!
Gaké pro nás radowánky!
Na té kráſe zanecháme očj."
Mjſta hrdě ozdobená,
Stráně kwjtjm poſněžená,
Wěčné ſwětlo, nezkalená záře
Barwj lidem kráſné twáře.
Kde gſem? Ach! můg otče zlatý!
Synu padá do náručj
Otec čiſtý, otec ſwatý.
K milence ſe milý wine,
Bratra ztraceného k ſrdcy kljžj
Seſtra; ſwět y lid y kráſa hyne,
W láſce bratrſké gen duſſe plyne.

Radost sype se za radostj,
Přátelé se widj, obdiwugj,
K srdcy winau, rozkoš cýtj.
Ragské zwuky, ragské kwjtj
Blažj wywolené.
Hrozná bauře, hromobitj
Mučj k trestu odsauzené.
Gak hrom s saudem trest se walj
Na zlosyny gedowaté;
Swědomj gim sladkau radost kalj,
Božj rozkosse a mosty zlaté.
Gako ze sna probuzenj
Na swé činy pokukugj,
Widj lidskau krwj potřjsněnj,
Že ge hany zohyzdugj,
Že čest gako mraky sywé
S wěčnostj a s slávau hyne,
Že gim sstěstj přjwětiwé
Lůna swého nerozwine,
Že gich statky, krásné zahrady,

Stawenj a hrdé důſtognoſti,
Do nebe až wyſtawené poklady,
Wſſecky dětſké maličkoſti,
Pro které čeſt, ſwědomj a ctnoſti
Zruſſili a lidi na ſmrt dřeli,
Před pokutau neochránj,
Že ſe nádhernými čely,
Srdcem twrdým zlému ſwědomj,
Byt ſe roztrhali, neobránj.
Neboť ſwědomj zlé zmůže katy,
Železa a ſkály prolomj,
Swleče pánu zlaté ſſaty,
Žebrákowi hadry s těla,
Aby neřeſt oněměla
Widauc w zrcadle ſwé winy.
Teprw rozum ſe gim rozwinuge,
Každý pozdě pozoruge,
Gaké prowedl na žiwotě činy,
Gaké mjwal prowáděti.
Hrůzau trnau, gako děti

W poznánj sy nařjkagj,
W gesskyně se vkrýwagj,
Nemohauce sebe skrýti,
Ani strasslivého swědomj,
Ač se bočj, nigakž zbýti,
Počjnagj nařjkati:
„Když se skály prolomj,
Nebe na nás zbořj,
Když chtj lotry zasypati!"
Darmo žádost! nebe stogj,
Bude státi, když gim hořj
W srdcy peklo, když gim strogj
Za spáchané neřesti
Neslýchané bolesti.
Kam se wrhnau, okem hledj,
Wssudy trest a hrůza sedj,
Wssudy strasslivé gim hrozý muky.
Paměť žiwá hůř než ďábel mořj
Gedowaté kluky,
Hany před oči gim předstjrá,

Peklo na ně otwjrá.
Gako pomámenj utjkagj
Nechtj na ně pohleděti,
Hany s njmi w skreysse zabjhagj
Musý lotry prowáděti,
Musý do dusse gim hřmjti,
Wěčně máme s wámi býti,
Před oči wám stawět obrazy,
Neřesti a trestu důkazy!
Gak wčel roge bezbožnjků
W zaufánj a nařjkánj,
Gindy slawných ukrutnjků,
Wyhlássených podwodnjků,
Nikdež nemagjcých stánj
Zděssených gest k spatřenj.
Stjn ge mučj, wětřjk plassj,
Lotr lotra trestem strassj,
Diwý strach a tupé zmatenj
Mezy ně se wyrogili,
Gako děti slawné hrdiny

Z gegich ſtanů wyděſyli,
Že ſe w zamračené puſtiny
S ſwými hanebnoſtmi ſkryli.
Darmo, ſwědomj a winy
Marné ſláwy hrdé ſyny
Z ſkreyſſe wybauřily.
Alexandr ſtrachy k leſu běžj,
Celičký ſwět na ſrdcy mu ležj,
Hrdina ſe kroku leká,
Před ſwým ſtjnem vtjká.
Gako kat ſám nad ſebau ſe wztěká,
S ſebau ſamým potýká.
Lupeno ho děſý,
Wětřjk do hor žene,
W myſli roznjcené
Na ſtromě ſe wěſý,
Do boku ſy wrážj meč,
Pige ged a na ſmrt ſebe mořj,
W řece ſmrti zaufalec hledá,
Smrt mu vmřjt nedá.

Peklo w ljtém srdcy hořj,
Hadi wnitřnosti mu gedj,
Wrány na ramenau sedj,
Kolem njm gde swět.
Před saudem se přjsným skrýwá,
Na swé zatracené činy djwá,
Gak sy zausagjcý matky,
Zkrwácenj otcowé
Wlasy trhagj,
Wztekle wolagj:

„Wrať nám kate! statky,
Dey nám milé syny,
Pro twé lotře! winy
Zlatausskowé hynau,
Dcery w krwi plynau,
Auzkostj mře swět.
Wrať nám kate! statky,
Mladosti wrať kwět!“

Wogsko wraždau vnawené

Zdwjhá z hadů karabáče,
Ssupe na krew djtky wyslečené,
Sskube srdce lidem z těla;
Wěncy, když lid nahý pláče,
Korunuge zhowaděná čela.
Tryumf wolá, mrská skály,
By se nádhernému králi
W prachu winauc klaněly,
Lidé oběti a hory zlato nesly,
Swěty před wjtězem w pauta klesly,
Hwězdy bez něho swětla neměly.
Bůh gak otrok w prachu klečj,
Auzkostj gak drawé zwjře bečj,
Když se zaufagjcý ženy
Gedowaté pligjc pěny
Za wjtězem noži hrnau,
Smrtj očima vkrutnjka,
Mjsto sláwy nesau za odměny
Starcy ztrýzněnj a zbité panny
Na čele wystawené hany.

Kde gsem? křičj, kam se wrhnu
Před wzteklostj ljtých žen?
Kdo mně gedowatý den
Změnj w zamračenau noc,
Wrátj w sláwě prosslau moc,
W běhu slunečném bych krásné sláwy
Swěty zdrtil gako sspatné tráwy,
Hanebné Bohy wyhnal s nebe,
Nemoha swěte! vkowati tebe?
Kde gsem? hory, doly padeyte!
Zausagjcý hoře,
Krwe newinné moře,
W krwi tonaucý syny,
Vmjragjcý matky,
W popel obrácené statky,
Wraždy, hany a winy
Země! nebe! zakregte! zakregte!
Strachy klesá, vkrýwá se w skály;
Skály strasslivě se rozpukugj,
Země y nebes neywyssjmu králi

Hanebného blázna wyhazugj,
W zamračené puſtiny běžj,
W puſtině ſwětu odkrytý ležj.
Ay! wlaſt potlačená mocý
S očima gak ſtraſſliwau nocý
Cézara před ſebau žene,
Mjſto bičů hady
Magjc zapletené,
Přes hory, přes potoky,
Přes zbořené hrady,
Skrze měſto zapálené,
Země krwj nahlcené,
Mečem prohánj mu boky,
Sſupe s hady w obličege;
Wlaſt že zprznil, zato
Krew a nadřené zlato
Tyranowi do krku lege.
Nebe hážý bleſky, ſtřjlj hromy,
Skály drtj, třepj ſtromy,
Země ſe ſtrachy otwjrá,

Plamen dussjcý wydjrá.
Černý, proklený les w ohni stogj,
Zděssenému swětu podjwánj strogj,
Meče břinčjcý a rachotjcý zbraně,
W wětru peraucý se saně,
Sowy, krkawcy a wrány
Předpowjdagj mu hrozné rány.
Alexandr z pustiny se gak wlk hrne,
Země strachy schne a skála trne,
Proti Cézarowi
Sisskřjcýmu lwowi
Hroznau ruku zdwjhá,
O předek s njm boguge.
Wsseckeu swět se sbjhá,
Skáče a se raduge,
Wida strassné potýkánj,
Černé krwe proljwánj,
Wida wyhlássené reky,
Gegich vměnj a wzteky.
Omámený lid se na bog djwá,

Když gim peklo tryumf zpjwá:

„Lamte sobě krky
Nesmyslnj hrdinowé!
Mládež gako kwěty,
Gako ráge swěty
Zprznili gste ljtj lwowé!

Na sebe ged, wzteklost
Welcý muži wyljwegte!
Wyljčené zbraně
Hůř než ljté saně
W bitwě o se rozlámegte.

Swět gste zkazyt chtěli,
Nad národy panowati!
Lidi swjrat kruhy,
Krwj platit dluhy,
Newinný lid rasowati!

Lamte sobě krky
Sláwau pomámenj lwowé!

Cti a wěčné sláwy,
Hubjc lid co tráwy
Dobudte sy hrdinowé!

Bitwa přestala; tu slawnj hrdinowé
Na sebe se smutně djwagj,
Že sy kráčegjce po hromowé
Čestě hlawu zpletli, wzdychagj.
Jako děti w kaut se vbjragj,
Twáři hanbau zakrýwagj,
Když gim zkrwácené newinnosti
Předstjragj sskodné zůřiwosti,
Jako baby slzy wyljwagj,
Nádiby se zmařili,
Neřesti swé swětu zakryli,
Trest gim oddechnutj nedá,
Strassliwých muk na ně hledá.

Sláwau zpitj wjtězowé!
Co gste wlezli w kauty?
Pod ghem gdaucý národowé,

Lidé ſpiatj pauty
Proč wáw chrámů neſtawj,
Wěčných Bohů neſlawj?

Kam ſe hrdé ſláwy děly,
Střjbro, wěnce zlaté?
Otrocy proč ſwými těly,
Proč ſe ſwěty ſpiaté
Hanebnými řetězy
Nepoklonj wjtězy?

Což ſe ſrdce z twrdé ſkály
Gako lupen třeſau?
Lidé mjſto ſláwy králi
Swětu hanbu neſau?
Čili ſaudce w drtiny
Setřel ſlawné hrdiny?

Ztřeſte ſe! ztřeſte ſe ſwěta Bohowé!
Co gſte nadutými mozky
Neſmrtedlné ſláwě

Oltář stawili,
Bohy se prawili!
Gako slunce rozpussťuge wosky,
Tak wám w prachu setřenj Bohowé
Wěčnost stráwj sláwu marný dým.
Swědomj zlé na wás powstane,
Na srdcy had bude žráti,
Za strachy swětu nahnané
Neljtostně katy práti.
Dnem y nocý nebudete spáti,
Proti sobě počnete polem státi,
Proklјnati sseredné hany,
Nesprawedliwé činy,
Že gste znectili čisté panny,
Pobili matkám milé syny,
Chudý lid a panstwo odřeli,
Zrussili práwa swatá,
Města, chrámy, zbožj zlatá
Gako plewy smjchem potřeli.
Darmo wzkřiknete: spadněte skály!

Otewřete tlamu hlubiny!
Hanba odkryge wſſemu ſwětu
Wprawdě neſſlechetné hrdiny!
Takto záſtupowé promluwili.
Nynj Saudce zpěwem oſlawili:

Sláwa Tobě Saudce ſprawedliwý!
Žes dal přjſné kázně přjklad žiwý,
Sláwa, ſláwa Tobě na wýſoſti
Sprawedliwý Bože do wěčnoſti!

Bezbožnjcý trnau, ctnoſt ſe ſměge
W neproměnitedlné radoſti!
Poraněným balſſám w ſrdce lege,
Kráſý ſtáloſt kwětem mladoſti.

Strachy gſme ſe na ſmrt třáſli,
Zpurnj kati na nás páſli,
Nebylať y kráſa čiſtá
Před lſtj nepřátelſkau giſtá,
Gak ſaň rozwzteklené plémě
Poplenilo kráſné země.

Bůh nás wytrhl z ſauženj,
Weda rukau miloſtiwau
Před nepřátel zlučj mſtiwau
K kwetaucýmu blaženj.

Sláwa Tobě Saudce ſprawedliwý!
Žes dal přjſné kázně obraz žiwý,
Sláwa, ſláwa Tobě na wýſoſti
Sprawedliwý Bože do wěčnoſti!

Bayerische
Staatsbibliothek
München

Tyto knihy gsau w České Expedycý k dostánj:

Homerowa Iliada. Částka prwnj. 1802. 40 kr.

Smrt Abelowa, druhé wydánj. 1804. 50 kr.

Česká Grammatyka, w Německém gazyku sepsaná od Jana Negedlého, Doktora Práw, a cýs. král. Professora Literatury České. 1804. 1 fl. 36 kr.

Hystorycké Wypsánj Mogolského cýsařstwj w Azyi. 1803. 24 kr.

Hystorycké Wypsánj Ameryky. 1803. 20 kr.

Wypsánj žiwota Dawida Opatrného. 1803. 24 kr.

Druhý djl Indye. 1804. 24 kr.

Wečernj Shromážděnj Dobrowické obce. 1801. 24 kr.

Děwjn, báseň hrdinská, od Šebestyána Hněwkowského. 2 djly, w Praze, 12. 1804.

Chrám Gnjdský, od Antonjna Puchmayera. 1804. 34 kr.

Bayerische Staatsbibliothek München

uode

Bayerische StaatsBibliothek

Münchener DigitalisierungsZentrum Digitale Bibliothek

Nejedlý, Vojtěch,

Poslednj Saud

Prag 1804

P.o.rel. 326
urn:nbn:de:bvb:12-bsb10035006-1